

Шеста-та заповѣдь ны учи какъ *трѣбува* да вардимъ *животъ-тъ* на *сѣсѣда* си и *особѣ-тъ* му, и *нашъ-тъ* *животъ* и *особѣ-тъ* си.

1. Ные не само трѣбува да не убиваме сѣсѣда си, и да не питаемъ противъ него въ сѣрдце-то си гнѣвъ, вражда или мсть; но и да обычае и вардимъ *животъ-тъ* му и *особѣ-тъ*, както *нашъ-тъ* *животъ* и *особѣ-тъ* си. Той ако и да е даже *нашъ* *непріятель*, ные трѣбува да живѣемъ *миро* съ него, и да ся трудимъ да има той *миръ* и съ *другы-ты*. За това нѣщо Христосъ ни остави *свѣршенъ* примѣръ.

2. Ные разваляме тайъ заповѣдь: 1) Когато ся ядосуваме на сѣсѣда си, и го мразимъ отъ сѣрдце-то си. Това е *убійство въ сѣрдце-то*. 2) Разваляме още тайъ заповѣдь когато отъ ядъ и вражда не ся разговаряме съ него; или когато го псуваме, и хулимъ и кълнемъ, или когато го повреждаме скръшно и явно. 3) Разваляме още повече тайъ заповѣдь, когато нападаме на сѣсѣда си, и го биѣмъ и ранимъ, или го моримъ съ нѣкой начинъ. 4) Когато му даваме, да *яде* или да *пие нѣщо*, което може да турне въ *опасность* *животъ-тъ* му. 5) Когато за *удоволствие* или *ползъ*, безъ *нужда*, излагаме *животъ-тъ* му въ *опасность*, или изискуваме отъ него *работъ*, която може да го умори. 6) Когато *раздразняме* *другы-ты* да ся *лютиѣтъ* *единъ* на *другъ*, и да ся *биѣтъ*, и да си *отмѣстятъ*.